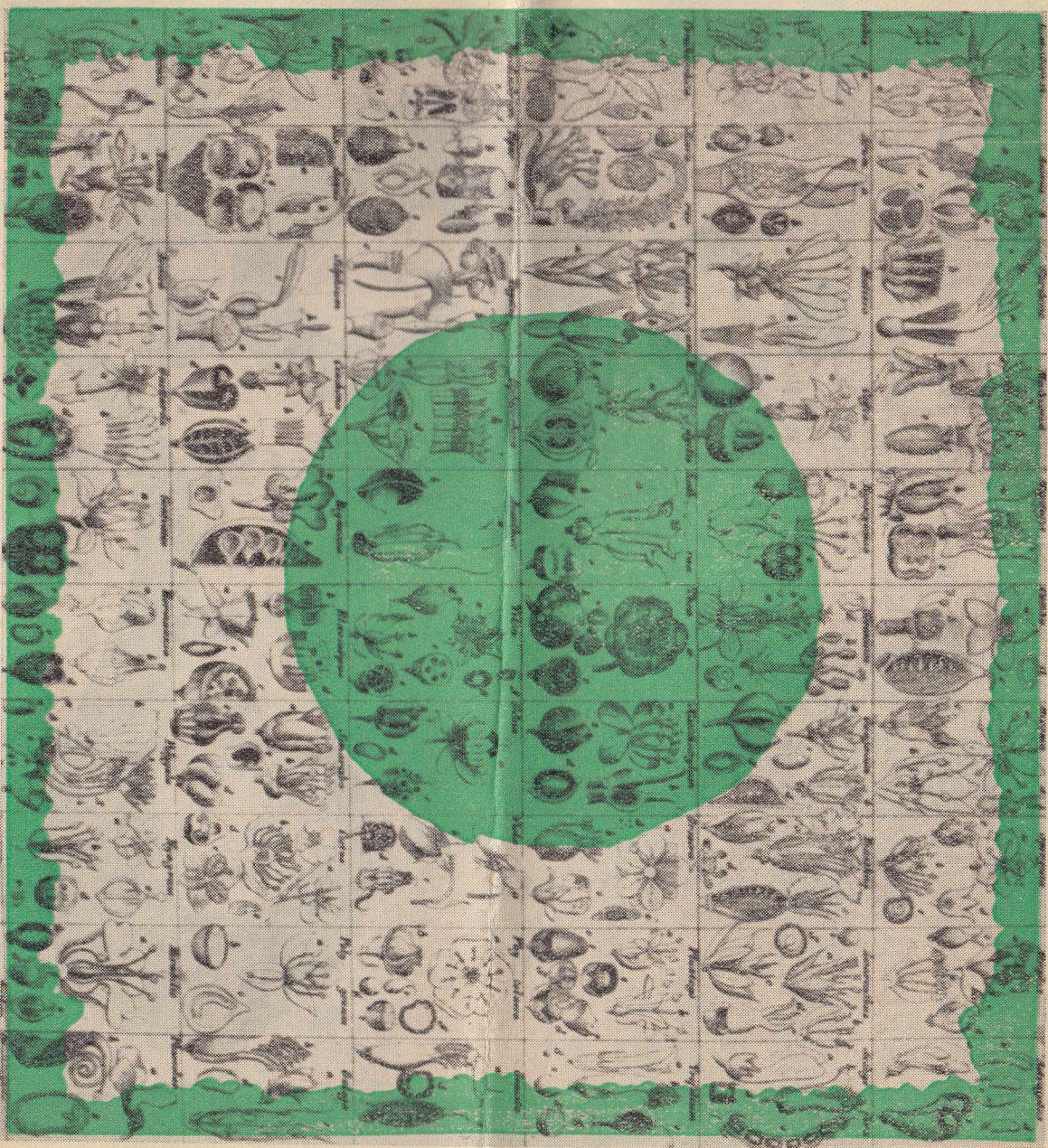

JAN KARAFIÁT

BROUČCI

DIVADLO PETRA BEZRUČE - OSTRAVA

Slunko bylo u samého západu a svatojanští broučci vstávali. Maminka už byla v kuchyni a vařila snídani. Tati- nek už také nespál. Ležel ještě v posteli a hezky si hověl. Brouček pak přešel ze své postýlky na mamčinu - tam se pěkněji spalo - lehl si pěkně na zádečka, zdvihl všechny nožičky do povětří a počal se houpat: houp, houp, houp, houp. Ale najednou se to jaksi moc rozhoupalo, houp, houp a už ležel Brouček na zemi a křičel, co mu jen hrdlo stačilo...

(Jan Karafiát : Broučci)

Jan Karafiát

BROUČCI

(Dramatizoval Jiří Flíček)

Brouček	Jan Odl
Beruška	Barbara Plichtová
Janinka	Blanka Meierová
Tatínek	Milan Koutný
Maminka	Štěpánka Ranošová
Kmotříček	Jindřich Dvořák
Kmotříčka	Radvana Havelková
Verunka	Alena Tománková
První Verunek	Milan Sova
Druhý Verunek	Arnošt Borovec
Brouček z roští	Jaroslav Těšitel
Broučínek	Martin Prajzner =)
Kočíčka	Drahomíra Hofmaňová
Kocourek	Otakar Prajzner
Kovařík	Jaroslav Fukala

Hudební trio Broučků

Beruška	Věra Břečková — harmonium
Beruška	Blanka Meierová — I. housle
Brouček	Jindřich Dvořák — II. housle

=) dětská role

Režisér: **František Čech**
Výtvarník: **Otakar Schindler**
Hudební spolupráce: **Jan Tomšiček**
Pohybová spolupráce: **Radek Jiříkovský j. h.**

Představení řídí: **Jaroslav Fukala**
Text sleduje: **Soňa Šimberová**

Děje se na rozkvetlé louce v létě a v chaloupce v zimě.
Přestávka po prvním dílu.

PREMIÉRA 10 září 1970

O kohoutkovi a slepičce

Kohoutek a slepička vyšli si spolu do obory na oříšky. Kohoutek řekl: „Co kdo z nás najde, bude oběma na polovic.“ „Ano, tak dobře“, odpověděla slepička, hrabala, hrabala a vyhrabala jádýrko a upřímně se s kohoutkem o ně rozdělila. Potom vyhrabal kohoutek také jádro, ale byl lakomý, chtěl je čerstvě sám pohltit, aby slepička nevěděla a jádro mu uvázlo v krčku. „Běž

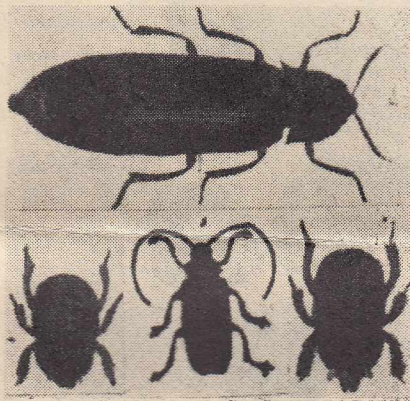

honem, slepičko, přines vody, sic umru.“ Jak to řekl, převalil se na zem, nožkama vzhůru. Slepička běžela pro vodu ke studánce:

„Studánko, dej vody
mému kohoutkovi,
leží tam v oboře,
má nožky nahoře —
bojím se, bojím, že umře.“

Studánka řekla: „Nedám ti vody, dokud mi nepřineseš od švadleny šátek.“ Slepička běžela ke švadleně. Švadlena řekla: „Nedám ti šátek, dokud mi nepřineseš od ševce střevíčky.“ Slepička běžela k ševci. Švec řekl: „Nedám ti

střevíček, dokud mi nepřineseš od svině štětiny.“ Slepíčka běžela ke svině. Svině řekla: „Nedám ti štětín, dokud mi nepřineseš od sladovníka mláta.“ Slepíčka běžela ke sladovníkovi. Sladovník řekl: „Nedám ti mláta, dokud mi nepřineseš od krávy smetany.“ Slepíčka běžela ke krávě. Kráva řekla: „Nedám ti smetany, dokud mi nepřineseš s louky travičku.“ Slepíčka běžela k louce. Louka řekla: „Nedám ti travičky, dokud mi nevyprosíš s nebe, rosičky.“ Slepíčka prosila :

Nebe, nebíčko! Dej louce rosičky,
 louka dá krávě travičky,
 kráva dá sladovníkovi smetany,
 sladovník dá svině mláta,
 svině dá ševci štětiny,
 švec dá střevíce švadlence,
 švadlena dá šátek studánce,
 studánka dá vody
 mému kohoutkovi:
 leží tam v oboře,
 má nožky nahoře —
 bojím se, bojím, že umře!“

Slitovalo se nebe nad kohoutkem a seslalo louce rosičku, louka dala travičku, kráva smetanu, sladovník mláto, svině štětiny, švec střevíčky, švadlena šátek, studánka vody. Slepíčka ji nabrala do zobáčku a jakmile ji kohoutkovi do krku vpustila, sklouzlo mu jádýrko dolů, kohoutek vyskočil na nožky, zatřepal křídly a zakokrhal vesele: „Kykyryký!“ A potom již nikdy lakomý nebyl a upřímně se dělil se slepičkou.

(Z Berounska. Prostonárodní české písně
 a říkadla — sebral Karel Jaromír Erben)

A byla zima. Ach, to byla zima, zlá zima! Potoky zamrzly až na dno, ptáci padali z povětří — mrzlo, až se jiskřilo. Ach, ti broučci pod jalovcem, jestli oni to vydrží. Nechť. Však jestli zmrznou, oni poslušně zmrznou.

A bylo jaro. Všecko kvetlo, ale pravšecko a tam pod jalovcem kvetlo dvanáct chudobiček, devět bělounkých jako mléko a tři s krajíčkem jako krev červeným. Však tam kvetou podnes.

(Jan Karafiát: Broučci)

... Veliká to byla milost, že jsem byl z deseti dětí devátý a často si říkávám: kdyby u nás bylo bývalo jen šest nebo osm dětí, ano, kdyby se maminka jako vdova byla nevdala podruhé, já bych zde nebyl a tohle bych nepsal.

„Broučky“ maminka vždycky ráda četla a některým podrobnostem ona v nich lépe rozuměla nežli jiní. Bylo nás dětí deset, sedm dcerek a tři chlapci, Marie pak byla na jednu nožku chromá, běhala však přece dost. Vida, řekla maminka, hned při prvním čtení, oni jich také měli deset, sedm a tři a jedna z nich také pokulhávala, běhala však přece dost.

I nejeden obrat a způsob mluvení v Broučcích je vlastně maminčin. Nebo když jsem v Imramově na prázdninách psal Broučky, nejednou jsem se maminky, která byla cizinou velice málo dotknutá, tázal: „Prosím, jak se dobře řekne tak anebo tak?“ Ona pak určitě odpovídala: „Synáčku, dobře česky se tak to řekne.“

Veliká milost bylo i to, že my, jsouce děti ze dvojího manželství, jsme se tak velice dobře snášeli. Ani jsme si toho nebyli vědomi, že je mezi námi nějaký rozdíl.

(Jan Karafiát: Paměti)

Program připravil F. Čech — grafická úprava O. Schindler —
typografická spolupráce J. Kosourová — vytiskly Moravské
tiskařské závody „n. p. Olomouc, provoz 22 Hollarova 14,
Ostrava 1 Cena 0,90 Kčs

